

Det Danske Teater

Programtidsskrift

nr. 5

Sæsonen 1977-78

GENGANGERE

I SAMARBEJDE MED DET KONGELIGE TEATER

Fortegnelse over indholdet:	Side
--	------

Et Mesterværks Vilkår

Uddrag af Herman Bangs betragtninger omkring modtagelsen af »Gengangere«	1
---	---

Rolleliste og teknisk personale	2
--	---

Theatercensuren, Kjøbenhavn d.26de Dec. 1881

Uddrag af Det kgl. Teaters censor: Erik Bøgh's beretning om »Gengangere«	4
--	---

Henrik Ibsen: Gengangere

af Jørgen Haugan, norsk lektor ved Københavns Universitet	7
---	---

Skitser til kostumerne

af scenografen Bernard Daydé	8
---------------------------------------	---

»En harmløs sygdom« af Erik Olaf-Hansen	13
---	----

Det Danske Teater

Ledelse:
Meir Feigenberg

ET MESTERVÆRKS VILKÅR

Herman Bang om modtagelsen af »Gengangere«

»Unge ærgerrigheder skulle en gang — som jeg ved en lejlighed har gjort — gennemlæse Danmarks og Norges monitorer for december 1881 og januar 1882. De vil da se, hvad det koster at skænke verden et stort værk. ...Hvad de nordiske aviser skrev burde opbevares og samles i et arkiv. Uærbødigheden og dumheden kørte omkap, så der blev dyrtid på skældsord til Nordens største ånd.«

Således skriver Herman Bang om den modtagelse »Gengangere« fik, da det udkom i 1881. Forargelsen over stykket var enorm, og samtlige teaterdirektører afviste det som helt uantageligt. Det kgl. Teaters censor Erik Bøgh opsummerer i sin censurberetning fra den 26. december 1881 (gen-givet i uddrag på side 4-5) de elementer i dramaet, der efter hans — og de fleste af hans samtidiges — mening ville gøre stykket til en skamplet på ethvert teaters repertoire.

Men »Gengangere« lader sig ikke uden videre afvise — dertil har det sat sindene alt for meget i bevægelse. Herman Bang skriver: »Et par urolige folk — der intet har at tabe, for det var ikke sådan at binde sit gode navn til »Gengangere« — giver sig til at læse stykket op. Folk strømmer til, til de obskure steder, hvor der læses, ude på broerne, langt ude i forstæderne. ... »Gengangere« bliver ved med at være som skelettet i huset, der er gemt under teaterlemmen. Det spilles halvt privat i København, jeg ved ikke mere i hvilken umulig sal.«

Førsteopførelsen fandt sted fjernt fra den hjemlige kritik — i Chicago den 20. maj 1882 ved et dansk-norsk selskab. Først over et år senere blev

stykket spillet i Norden. Det var den svenske skuespiller August Lindberg, som tog initiativet:

»Han slår sig ned i Helsingborg, og han kalder fru Hedvig Winter-Hjelm, en af de intelligenteste skuespillerinder i hele Norden, til hjælp som fru Alving«, skriver Herman Bang.

»... I den sidste tid prøves der nat og dag. De spillende kommer slet ikke mere ud af teatret. Fru Winter-Hjelm siger: »Jeg kom for otte dage siden, og jeg har ikke sovet siden. Mine nerver er som nåle i min hud.«

»Vi går aldrig fra hinanden. For vi tør simpelt hen ikke mere være alene.«

»Vi danske, der skulle se generalprøven, kom med dampskibet klokken seks«, fortsætter Bang. »Prøven skulle allerede begynde, og vi gik til teatret. Der var på tilskuerpladsen ganske mørkt, kun rampen lå med halvllys.

Der måtte vel være folk der inde i mørket, men nogen lyd hørtes ikke. Tale gjorde ingen. Ligesom en stor angst kom over én, en angst som overfor det uforklarlige eller uventede. ... Oppe på scenen hørte man, gennem det tomme hus, Lindbergs sidste kommandoord, hæse og kolde. Så gav han ordre til tæppeopgang.

Hos de spillende var angsten blevet til vilje. De talte med den distinkte klarhed, som den meningsløse skræk undertiden kan skænke en diktion. ... Men vi i tilskuerrummet begyndte at flytte sammen. Nu turde vi: det blev jo en virkelighed, der kom hen til os i kød og blod og blev talt og ageret og var levende — dette »Gengangere«. Vi hilste på hinanden og gav hinanden håndtryk, og vi hviskede, som om

fortsættes side 6

Det Danske Teater

præsenterer:

GENGANGERE

Skuespil af Henrik Ibsen

Instruktion og oversættelse . John Price

Scenografi Bernard Daydé

**I samarbejde med
Det kongelige Teater**

Personerne:

Fru Helene Alving . . . **Birgitte Price**

Pastor Manders **Erik Mørk**

Osvald Alving **Flemming Enevold**

Snedker Engstrand . . . **Peer Guldbrandsen**

Regine Engstrand . . . **Birgitte Bruun**

De tre akter
foregår
i sidste halvdel
af 1800-tallet
i det Alving'ske hjem

Forestillingsleder Leif Andersen
Regissør Åge Olschansky
Lys Per Hinz Sørensen
Lyd Niels Fly
Sufflør Hanne Mathiesen
Snedker og smed Johan Keller
Maler Walther Rasmussen
Tapetserer Walter Jakobsen

Alt stof til dekorationen er specielt
kreeret og vævet til forestillingen
af Else Duch

Herrekostumer Willy Mokjær
Damekostumer Nette Ørnbak
Møbler Jan Lowert
Fotograf Rigmor Mydtskov
Billedcollager Bernard Daydé

Pause efter 1. akt

Theatercensuren

Kjøbenhavn d. 26de Dec. 1881

(uddrag)

GENGANGERE

... Allerede deri, at Stykket paakalder Tilskuernes Interesse for Udviklingen og Følgerne af den syfilitiske Smitte som Osvald Alving enten har arvet med sin Faders Blod eller indsuget af hans Tobakspibe, og som fremkalder Katastrofen ved at slå sig på hans Hjerne og bevirke en Paresis, synes der mig at ligge en fuldgyl-dig Forkastelsesgrund. Fremstillingen og Bedømmel-sen af det Slags Onder tilhører de kliniske Foredrag på Hospitalets fjerde Afdeling og egner sig aller mindst for et Teater, der har et uforholdsmæssig stort abonne-rende Damepublikum.

...Og dog er det modbydelige Æmne næppe det Værste i Stykket.

At den gældende Morals Repræsentant og Tals-mand i enhver Replik er lagt for Had og Foragt som en ynkelig Træl af Skinnet, Fordomme og Mængdens Mening, en sandhedssky Blindhedssimulant, der hyk-ler for sig selv og hele Verden og stadig under Fromhe-dens og Tillidens Maske tager Parti for al Last og Lumpenhed, mens Dramaets eneste respektable Figur Fru Alving erklærer: at da hun gav sig til at se Pligtlæ-ren efter i Sømmene, løb det hele op som Maskinsy-ning, naar hun blot pillede en Knude op...

— at det frie kønslige Samliv mellem Pariserkunst-nerne og deres Kærester (med tilhørende Børn) nævnes som et Mønster på Ærbarhed...

— at Moderen kun i sin »Feighed« (for Genganger-Fordommene) ser en Hindring for at tillade Sønnen at

gifte sig med sin uægte Halvsøster eller »at indrette sig som de vil«, og at Præstens Indvendinger mod Partiet latterliggøres ved en Paamindelse om Slægtens Nedstamning fra *et* Par...

— at Forholdet mellem den syfilitiske Osvald og hans Halvsøster er skildret som saa vidt fremskredet, at de værste Mistanker berettiges, idet man hører Reginne udbryde i de selv samme Ord (endogsaa forstærkede), hvormed hendes Moder i sin Tid havde røbet sig som Faderens Maitresse...

— at Forvorpenheden faar Ordet paa en saa gemeen Maade som i Snedkerens Forsøg paa at hverve Steddatteren for Sømandsknejsen, idet han møder hendes Ulyst til Styr mænd og Kaptainer med den Indrømmelse: »Saa lad være at gifte Dig med dem! Det lønner sig endda (fortroligere). Han Engelskmanden med Lystkutteren gav 300 Spdl., og hun var ikke smukkere end Du« — en Replik, der bliver dobbelt modbydelig, naar man senere faar Rede paa, at »hun« var hans egen Kone, at den formentlige Englænder var Alving, og at de 300 Spdl. netop var den Medgift, for hvis Skyld hun blev gift...

— at endelig Osvald efter at have faaet Vished om, at hans Syge vil ende med Afsind og tiltagende Lammelse, har besluttet sig til Selvmord og afnøder sin Moder det Løfte: at hun vil give ham Gift, naar Paresen indtræder, og at Tæppet falder, mens hun vakler mellem at opfylde eller bryde dette Løfte:

Det er efter mit Skøn et saadant Overmaal af Nedbrydningstendens, at jeg anser det for min ufravigelige Pligt: uden Hensyn til det Mesterskab, der er udviklet i Stykkets Komposition og Udarbejdelse, ubetinget at indstille det til Forkastelse.

Erik Bøgh

der var faldet en sten fra vores bryst.
...Feberen steg, til den brændte de
spillende og stykket. Den blev til ang-
sten selv, til en hast, der ikke ville styre
sig, til den vilde ustandselighed, der
styrtede sig mod ulykken. Man har
ikke mer nogen sjæl, man har kun
stykkets, og angsten lammer hjertet i
ens bryst.«

En korrespondent skrev:
»Ingen græd. Man følte kun angsten
tage ens hjerte. Og jeg ved ikke, om
folk i morgen vil blive på deres bænke«.

Sådan var indtrykket. Man ville
flygte og blev.«

Otte dage efter kom stykket til
København, hvor det blev spillet på
Folketeatret, og igennem det næste år
turnerede August Lindberg med
»Gengangere« over hele Norden. Efter
et par år kommer stykket til Tyskland.
Herman Bang skriver:

»Ingen censur og ingen kritisk mod-
sigelse kan mere holde dramaet til-

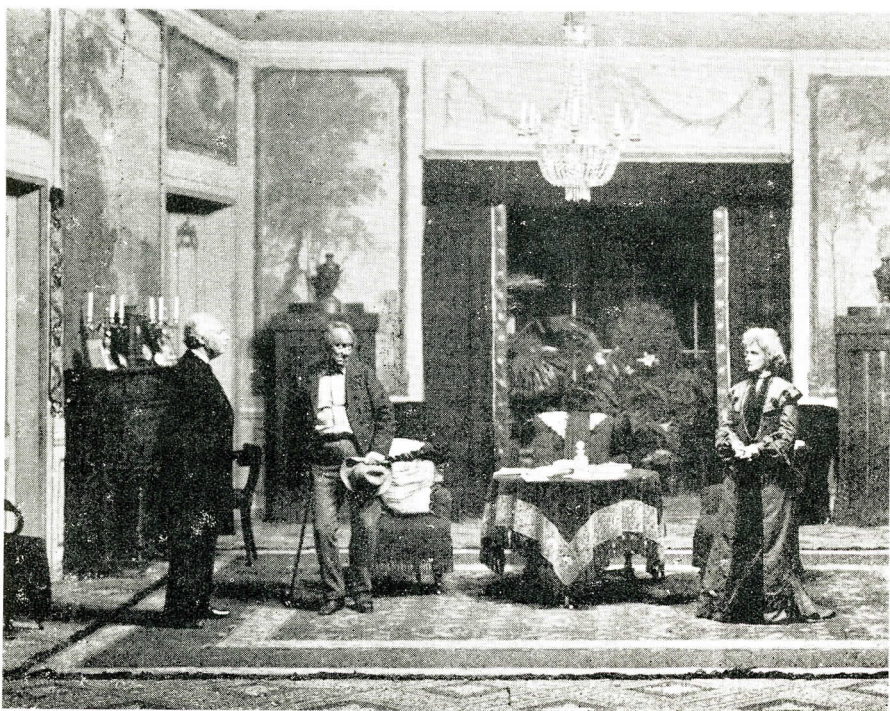
bage. Det bryder ud over Tysklands
grænser, og overalt er dets skæbne
den samme. Det skræmmer og ram-
mer. Det tiltrækker og sejrer.

Det går over havet. Det når Austræ-
lien og er et splittelsens tegn. ...I ver-
den går »Gengangere« sin stolte vej.
I Norden — blev det spillet på svensk.

Hvis et lille land en gang i et hun-
dredår føder et værk, der som et svun-
get sværd skræmmer en verden, da
er der i det lille land ingen plads for
værket. Vi overgiver det til de større,
hos hvem det hører hjemme.«

Siden Herman Bang skrev disse
linier har vi som bekendt taget »Gen-
gangere« til os som det mesterværk,
det er.

*Scenebillede fra
Det kgl. Teaters
opførelse af
»Gengangere« i 1903
med Peter Jerndorff,
Elith Reumert og
Betty Hennings*

HENRIK IBSEN: GENGANGERE

af dr. phil. Jørgen Haugan

Norsk lektor ved

Københavns Universitet

Dramaets plass i forfatterskapet

Ibsens forfatterskap kan inndeles i to like store halvdelar, perioden 1850-1875 og perioden 1877-1899. I den første halvdel av forfatterskapet var Ibsen under innflydelse av en kristen-idealistisk tenkemåte i likhet med mange andre romantikere som f.eks. Søren Kierkegaard. For denne tenkemåte er tilværelsen delt i to, en jordisk småborgerlig lavlandsverden og en høyere, ideal verden. På lignende måte blir mennesket betraktet som bestående av en lavere og en høyere del i kamp med hverandre. På denne bakgrunn blir Ibsens hovedpersoner stilt i fryktelige valgsituasjoner, hvor de skal ta parti for én del av seg selv og undertrykke en annen. Det gjelder f.eks. Catilina i Ibsens første drama (1850), men mest kjent kanskje i personen Brand i dramaet av samme navn (1866). Tidsalderens idealistiske oppdeling av tilværelsen resulterer i en dogmatisk moralsk vurdering. De gode mennesker er de som streber opp mot idealet uansett hva det koster, de onde mennesker er de som lever et allminnelig, trivielt jordeliv, det Ibsen kaller et filisterliv. Ibsens nedvurdering av den jordiske side i mennesket viser seg i valget av hovedpersoner. Persongalleriet består av historiske eller mytologiske helter: Catilina, Sigurd Fafnesbane, Kong Haakon den Gode, Keiser Julian osv.

Omkring midten av forrige århundre skjer det et omslag i europeisk tankeliv. All oppmerksomhet samles nå om menneskets dennesidige eksistens, og spekulasjonene om det hinsidige avvises som blendverk. Denne realistiske, livsbekreftende tenkemåte har vært bestemmende for vitenskap, politikk og samfunnets utvikling og

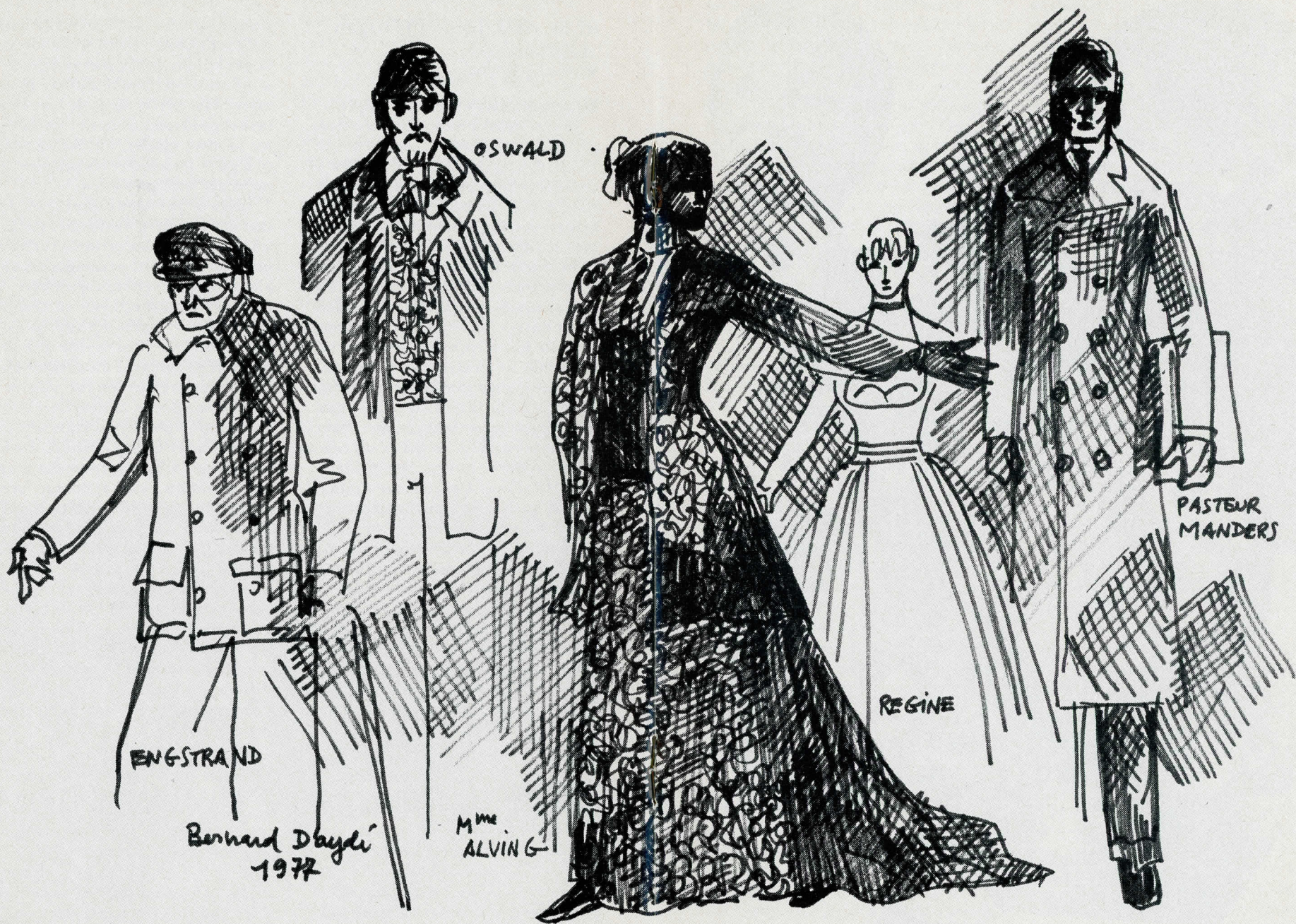
betydning i det siste hundre år, samtidig som kristen-idealistiske forestillinger er blitt stadig mer isoleret i samfunnslivet. Den realistiske tenkemåte betyr avvikling av de overmenneskelige idealer til fordel for interesse for jordiske idealer, idealer som bidrar til å gjøre mennesket lykkeligere, mens det lever på jorden.

Ibsen deltar i dette omslag med ønsket om å studere mennesket for å forstå det bedre. I konsekvens av dette utskifter Ibsen sitt persongalleri med allminnelige hverdagsmennesker. I *Gengangere* opptrer f.eks. en husmor, en snekker, en prest, en kunstner og en tjenestepike. Ibsens vilje til å analysere virkelighetens mennesker ble i første omgang ført inn i et politisk spor. Ibsen deltok aktivt i datidens kulturkamp på den radikale side under ledelse av Georg Brandes. De kulturradikale ville bekjempe det borgerlige samfunns ekteskapsmoral, kristendomsforståelse og forhold til eienomsretten. I den siste del av forfatterskapet fra *Fruen fra havet* (1888) og ut til *Når vi døde vågner* (1899) anlegger ikke Ibsen lenger en politisk synsvinkel, ikke fordi han er blitt gammel og trett av strid, men fordi han har funnet en ideologikritisk metode som gjør det mulig å komme enda dypere ned i kritikken av det borgerlige samfunn enn det er mulig med den politiske analyse.

Ibsen og Gengangere

Ibsen kommenterer angrepene på dramaet (se Erik Bøgh's censurtekst side 4-5) i et brev (6.1.1882): "Man søger at gøre mig ansvarlig for de meninger, som enkelte af dramaets personer udtaler. Og dog findes der i hele bogen ikke en eneste mening, ikke en eneste ytring, som står der for forfatterens regning. Det vogtede jeg mig vel for. Den methode, den art af

fortsættes side 11

Birgitte Price

teknik, som ligger til grund for bogens form, forbød ganske af sig selv, at forfatteren kom tilsyne i replikkerne. Min hensigt var at fremkalde hos læseren det indtrykk, at han under læsningen oplevede et stykke virkelighet. Men intet vilde i højere grad modarbejde denne hensigt end at indlægge forfattermeninger i dialogen. Og tror man da ikke hjemme, at jeg besidder så megen dramaturgisk kritikk, at jeg skulde indse dette? Jo! jeg har indset det, og jeg har handlet derefter. I intet af mine skuespil er forfatteren så udenforstående, så absolut fraværende, som i dette sidste."

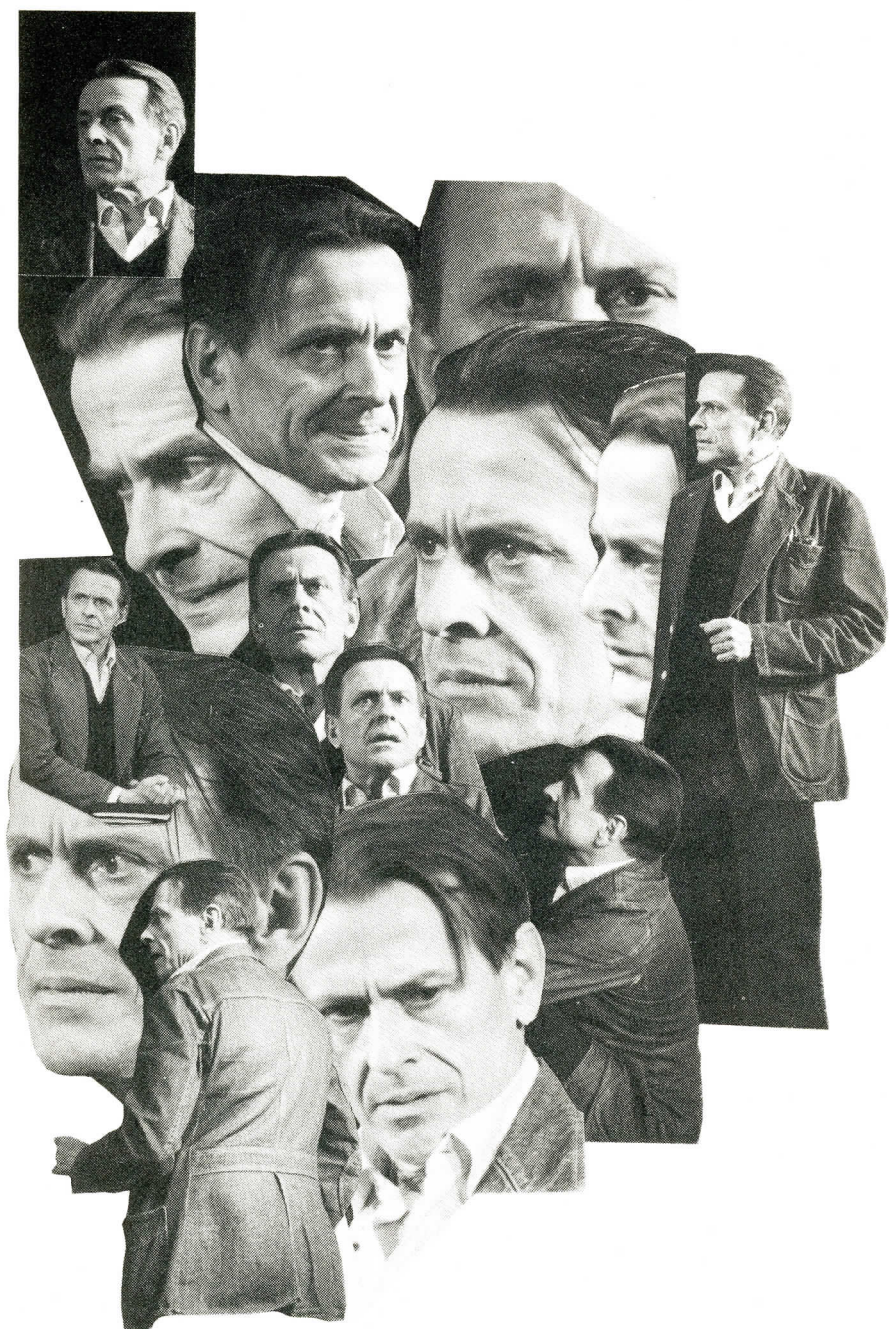
Ibsen hevder her at han — i motsetning til tidligere praksis — ikke har brukt en person som direkte talerør. Ikke desto mindre er det tydelig for enhver at Ibsen har mer sympati for fru Alving enn for pastor Maners. Fru Alvings erkjennelsestrang gir henne et større format enn den autoritetstro og samfunnsmessig indoktrinerte pastor Manders kan fremvise. Det forhindrer ikke at man kan stille seg skeptisk til hennes handlemåte i fortiden — overfor ektemannen og overfor Oswald — og forholde seg undrende til hennes motiver i selve dramaets handlingsforløp. Og det er vel nettopp det også Ibsen har gjort. I et annet brev skriver Ibsen om anmeldelsene (3.1.1882): "Når jeg tænker på, hvor træg og tung og sløv forståelsen er derhjemme, når jeg lægger mærke til, hvor lavtliggende den hele betragtningsmåde viser sig at være, så overkommer det mig et dybt mismod, og jeg synes mangen gang, at jeg ligeså gerne straks kunde afslutte min litterære virksomhed. Hjemme behøver man egentlig ingen digterværker; man hjælper sig så godt med »Storthingstidenden« og »Luthersk ugeskrift«. Og så har man jo partibladene. (...)"

I Norge tror jeg dog nok at forvrølingen i de fleste fald har været ufrivillig; og det har sin nærliggende forklaringsgrund. Deroppe besørger nemlig kritiken delvis af nogle mere

eller mindre forummede teologer; og disse herrer er i regelen aldeles ude af stand til at skrive fornuftigt om digterarbejder. Den afsvækkelse af dommekraften, som ialfald for genmensnitsnaturers vedkommende, er en nødvendig følge af længere system med theologiske studier, ytrer sig nemlig især når talen er om at bedømme menneskekarakterer, menneskers handlinger og menneskelige bevægrunde."

Ibsen sier her at religiøs og politisk forkynnelse og diktning ikke er det samme. Partibladene frakter med seg bestemte meninger, mens litteraturen hevdes å gå bak meningene til karakterene og beveggrunnene. Det kan være uoverensstemmelse mellom det man sier og det man gjør, og det er denne spenning Ibsen analyserer. Fru Alving mener selv at hun har frigjort seg fra Gud, presteskapet og den borgerlige moral til et liberalt, ateistisk og fysiologisk livssyn. I denne frigjøringsproblematikk — som mange mennesker har gjentatt i det siste hundre — dukker gjengangertemaet opp.

Tittelen »gjengangere« henspiller på to fenomener. Fru Alving bruker selv uttrykket for å betegne hvordan fortidens meninger lever videre i samtidens mennesker uten at de behøver være klar over det. Men »gjenganger« har også en psykologisk tolkning svarende til sjelesår eller traume. En gjenganger er et spøkelse som svever over graven, fordi noe forble uløst i livet. På samme måten kretser fortiden om fru Alving som noe fortrent. Hun har hverken fått leve seg ut som kvinne eller som mor, og det er disse sår — og ikke hennes moderne meninger — som bestemmer hennes handlinger. Det er noe påfallende i at hun mange år for sent vil til å være øm mor for en voksen mann. På samme måte er det mulig å se hennes holdning til seksualiteten, livsgleden og Oswald som gjengangeraktig gjentakelse av fortiden.

Erik Mork

EN HARMLØS SYGDOM

af redaktør Erik Olaf-Hansen

En harmløs infektion! I Ugeskrift for Læger har man netop betegnet den sygdom, der spøger bag ordene i »Gengangere« med disse ord. På det lille århundrede, der er gået, siden Henrik Ibsen skrev »Gengangere« (1881), er syfilis (der må være det unævnlige, hvortil der stedse hentydes) forvandlet fra en skæbnsvanger sygdom til en godartet lidelse. Det lå i det dunkle på Ibsens tid, hvordan sygdommen bredte sig. Borgerskabets moral lå ikke på det niveau, man foregav, og hvor pastor Manders gerne så det befandt sig. Smittten forekom derfor også i det såkaldte bedre selskab. Lidenskab har altid været svær at kue. Men i dag er det især en sag mellem den smittede og lægen. Fordums blev også Vorherre blandet ind i det. Sygdommen var et spørgsmål om moral, om straf for synd. Viktorianismen krævede en kyskhed, der ikke eksisterede. Man bildte sig ind at få et bolværk mod kønssygdommene ved at fremme seksualangsten. Men fortielse, skam og uvidenhed blev kun en grobund for smittens spredning, for endnu mere ulykke.

Ibsen vidste ikke nok om kønssygdommenes virkelige baggrund. Måske var det også den gang for chokerende at tale direkte om det. Men uvidenhed måtte være en realitet. Gonokokken, der forårsager gonorré blev påvist kun to år før Ibsen skrev »Gengangere« - og nyhedsformidlingen var langsom dengang. Men i forskningen prøvede man at få lagt kortene på bordet. I en dansk disputats fra 1874 er man inde på syfilisens sene hjerneødelæggende virkninger, der er den dystre trussel, der hviler over stykkets Oswald. Men først i 1913 påviste man den sygdomsforvoldende spirochæte i hjernevæv.

At man ikke var klar over smittevejene gjorde ikke sygdommen til en mindre svøbe. Syfilisen kom til Europa som en hærgende sot kort efter Amerikas opdagelse. Den første kendte epidemi udspillede sig blandt lejetropper, som Karl VIII af Frankrig havde samlet foran Neapel. Sygdommen spredtes med de hjemvendende soldater til hele Europa og kom til Danmark 1497.

Man var klar over, at sygdommen havde med den menneskelige parring at gøre. Men sygdomsgiften kendte man ikke. Den engelske kirurg John Hunter (1728-93) gjorde et heroisk forsøg på at finde ud af det. Han påførte sig med vilje smitten fra en patient. Forsøget drog ham kun videre i fejlslutninger om en fælles oprindelse til al kønssygdom. Prisen herfor var en årelang sygdom, der blev behandlet med kviksolv, og en lige så årelang udsættelse af et påtænkt giftermål.

Først i 1909 fik man med salvarsanen

John Price og Bernard Daydé

Birgitte Bruun, Peer Guldbrandsen og Flemming Enevold

et effektivt lægemiddel mod syfilis. Den helt afgørende sejr kom med penicilinet, i storproduktion fra 1944. Den sygdom, der oprindeligt blev spredt som en følge af krige, blev også endeligt stækket som et led i den videnskabelige oprustning mod krig.

Henrik Ibsen har, hvor dunkelt han end omtaler sygdommen, glimrende fat i dens problematik. Den forløber i tre stadier. Det første giver sig til kende tre uger efter smitten i form af overfladiske sår på kønsdelene. Andet stadium kom 2-3 måneder senere og hovedsymptomet er her udslet, der kan melde sig overalt på kroppen. Tredie stadium sætter ind efter 15-20 år eller mere. Det ytrer sig ved betændelse i hjerne og nervesystem.

Det er uklare og forborgne udlægninger af dette stadium, der får Osvald til at røbe for sin mor, at han - med den franske læges ord - er »ormstukken«. I vore dage og på vore breddegrader spiller denne »ormstukkenhed« ingen rolle. Al statistik viser, at patienter kommer til læge i første stadium og helbredes fuldstændigt, hvorfor de senere stadier i daglig praksis har mindre interesse. De bidrager imidlertid til at vedligeholde sygdommens gru og herom har historien også meget at berette. Henrik den 8, ham med de

mange koner, pådrog sig syfilis under et ophold i Frankrig i 1513 (krigerisk foranledning naturligvis). Han var da 23. Fra 43-årsalderen til sin død, 57 år, prægedes han i stigende grad af infektionens tredje stadium. Hans skrævende gang vidnede om den svigtende balanceevne, sadelnæsen og svulsterne var andre symptomer, hans sår, hans glemsomhed, hans hovedpine, hans nedhængende øjenlåg, hans uberegnelighed og højhedsvanvid fuldender materialet til den diagnose, medicinske historieforskere har stillet.

Den onde skæbne, som Osvald føler er over ham, må udlægges som en dramatisk forkortning af virkeligheden. Spillet tilbage til fædrenes synder er også mere symbolsk end medicinsk korrekt. Hans sygdom i stykket kan ikke have sammenhæng med barndommens rygning på faderens pibe.

Kønssygdommene er i dag en ringe risiko. De få hundrede tilfælde i Danmark er, selv om det er flere end før, for intet at regne mod de titusinder, der var en levende trussel mod befolkningen i Norge og Danmark på Ibsens tid. Også af den grund må »Gengangere« have haft en uhyggelig virkning på dem, der så stykket ved dets første opførelse.

De fem medvirkende

Birgitte Bruun, Peer Guldbrandsen og Flemming Enevold

Sæsonoversigt 1977/1978

Gengangere

I samarbejde med
Det kongelige Teater

Turnéstart: 7. januar 1978

Ung Vrede

Skuespil af John Osborne
Instruktion: Aase Schmidt
Oversættelse: Leif Petersen
Scenografi: Jens-Jacob Worsaae
Medvirkende: Lane Lind, Therese
Damsholt, Kurt Ravn, Per Schelde
og Paul Erik Christensen

Turnéstart: 28. januar 1978

Den poetiske Raptus

Skuespil af Ernst Bruun Olsen
Instruktion: Jan Maagaard
Scenografi: Mats Persson
Medvirkende: Lars Knutzon, Ulla
Gottlieb, Karen-Lise Mynster,
Avi Sagild, Gert Bastian, Bjarne
Buur, Benny Bundgaard, Arne
Björk, Torben Hundahl m.fl.

Turnéstart: 17. februar 1978

Trin for Trin

Balletaften med Flemming Flindt,
Vivi Flindt, Anne Marie Vessel og
Johnny Eliassen.
Scenografi: Bernard Daydé.
Gennemgang af ballettens
historie ved Flemming Flindt.
Balletter: »Enetime« med musik af
George Delerue og »Tango
Chikane« med musik af
Per Nørgaard

I samarbejde med
Det kongelige Teater

Turnéstart: 1. april 1978

Tidligere i denne sæson:

Elizabeth den første

12. september -
13. november 1977

Hotel California

22. september -
13. december 1977

Gnistrende Smil

24. oktober -
24. november 1977

Det Danske Teater

Hvidkildevvej 64, indgang 2

2400 København NV

Telefon: (01) 34 55 55

Teaterchef: Meïr Feigenberg

Økonomichef: Preben Have

Turnéchef: Ib Juul Christensen

Produktionsleder: Erik Jensen

Pressesekretær: Ebbe Norsk

Programpris: kr. 3,50

Sankt Jørgen Tryk a.s.